

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/30/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8719201289
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8719201289.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: R Collectors s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297 proti žalovanej: G. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XX/X, XXX XX Š., adresa na doručovanie podľa oznámenia žalovanej Z. XX, XXXXX R. W. zaplataenie 9386,50 Eur s príslušenstvom o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 8Csp/26/2019-96 zo dňa 17.02.2020 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v napadnutej časti t.j. okrem výroku I o zastavení konania v časti 753,19.-Eur.

Náhradu trov odvolacieho konania stranám nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. Konanie v časti 753,19 Eur zastavil. II. Vo zvyšku žalobu zamietol. III. Vyslovil, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

2. Právne odôvodnil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie ust. § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 9, § 488 a nasl., § 560 Občianskeho zákonníka, ust. § 2 písm. b), § 3 ods.1, 2, § 9 ods. 1, a písm. c), zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ust. § 92 ods. 8, Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Výrok o späťvzati žaloby ust. § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP). Výrok o trovách konania ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1,2 CSP.

3. Uviedol, že na základe vykonaného dokazovania prvotne skúmal z úradnej povinnosti platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Absolútna neplatnosť tohto právneho úkonu totiž znamená, že priamo zo zákona od počiatku sa na dotknutý právny úkon hľadí ako keby nebol urobený (Najvyšší súd SR 1Cdo/76/2007). Citované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách stanovuje pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podmienku, že banková pohľadávka môže byť postúpená, len ak je 1) splatná, 2) po predchádzajúcej písomnej výzve, a 3) ak je splnené omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Keďže žalobca nadobudol pohľadávku uplatňovanú v predmetnom konaní postúpením od pôvodného veriteľa Poštovej banky, a.s., pristúpil súd prvej inštancie k skúmaniu, či boli dodržané sprísnené pravidlá postúpenia pohľadávky vzniknutej z bankového úveru v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Zodpovedanie tejto otázky je priamo spojené so skúmaním existencie aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade,

že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 205/2009 zo dňa 29.6.2010). Dôkazná povinnosť splnenia podmienok je na žalobcovi, ktorý v danom prípade čo do splnenia zákonných podmienok neunesol dôkazné bremeno. Žalobca nepreukázal, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Zároveň nepreukázal, že k zosplatneniu pohľadávky došlo riadne, teda že jeho právny predchodca riadne žalovanú na úhradu presne vyčísleného nedoplatku vyzval. Okrem toho, po zosplatnení dlhu žalobca nepreukázal, že Poštová banka, a.s., si splnila svoju povinnosť na výzvu o úhradu nedoplatku pred prvým postúpením pohľadávky. Súd prvej inštancie zistil, že aj napriek výzve zo strany súdu nebol predložený doklad o doručení výzvy na úhradu dlžnej sumy do vlastných rúk žalovanej, čím došlo zo strany právneho predchodcu k nedodržaniu lehôt uvedených v cit. zákonom ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľská zmluva musí byť bez výnimky uzatvorená písomne. Z toho vyplýva, že písomnú formu si vyžaduje aj následná komunikácia zo strany veriteľa voči spotrebiteľovi. Platný doklad o doručení upozornenia - Výzvy z 03.03.2016 žalobca nepredložil. Na splnenie zákonných podmienok telefonický rozhovor účastníkov tohto vzťahu nepostačuje. Podobným nedostatkom trpí aj doručovanie zosplatnenia úveru - Výzva na úhradu dlžnej sumy zo dňa 31.03.2016. Predložený podací hárok spoľahlivo nepreukazuje doručenie tohto dokumentu žalovanej. Teda žalobca nepreukázal uplatnenie si svojho práva žiadať zaplatenie celej pohľadávky najneskôr do splatnosti najbližšej splátky. Všetky vyššie označené nedostatky na strane právneho predchodcu žalobcu viedli súd prvej inštancie k zisteniu, že žalovaná nebola v súlade so zákonom upozornená, že dôjde k postúpeniu pohľadávky.

4. Súd prvej inštancie vychádzajúc zo znenia ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách dospel k právnomu záveru, že v dôsledku absencie zachovania postupu pri doručovaní písomných výziev pred postúpením pohľadávky pôvodného veriteľa na úhradu dlhu žalovanej, nedošlo k platnému postúpeniu úveru zmluvou o postúpení pohľadávok na spoločnosť R Collectors s.r.o.. Zároveň konštatoval, že zákon o bankách je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku lex specialis. Preto v prípade ak ide o postúpenie pohľadávky bankou platia primárne ustanovenia lex specialis pred všeobecnou úpravou v Občianskom zákonníku. Podmienky platného postúpenia pohľadávky z bankového úveru, uvedené v bode 15 odôvodnenia, musia byť splnené k momentu postúpenia pohľadávky. Aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z bankového úveru, musia byť tieto podmienky splnené kumulatívne. V prípade nesplnenia čo i len jednej z vyššie uvedených podmienok je potrebné nazerať na postúpenie bankovej pohľadávky ako na odporujúce zákonu a teda neplatné. Neplatnosť postúpenia bankovej pohľadávky má za následok nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorá vedie k zamietnutiu žaloby. Žalobca najmä nedodrжал postup pri doručovaní predchádzajúcich písomných výziev žalovanej. Preto nenastalo platné postúpenie tejto bankovej pohľadávky (§ 39 Občianskeho zákonníka). V takom prípade potom ani nenastalo oprávnenie žalobcu na domáhanie sa výplaty dlhu žalovanej. Žalobca nie je v danom prípade aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby pre neunesenie dôkazného bremena o splnení všetkých podmienok platného postúpenia práva z Poštovej banky a.s., na jeho osobu tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Tým súd prvej inštancie odôvodnil, že žalobu vo zvyšku zamietol.

5. Čo do výroku o zastavení konania súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca využil svoje dispozičné právo, keď písomne oznámil súdu, že žalovaná od podania žaloby osemkrát v rôznych sumách plnila. Evidoval ďalšie úhrady od žalovanej v celkovej výške 753,19 Eur. Súd prvej inštancie je povinný tento prejav vôle žalobcu rešpektovať, táto vôľa žalobcu je predmetom výroku I. tohto rozsudku.

6. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že v spore bola úspešnou žalovaná. Podľa zásady úspechu v spore by žalovanej patrilo nárok na náhradu trov konania. Žalovanej však preukázateľne žiadne trovy zo spisu nevyplývajú, preto aj v súlade s čl. 17 Základných zásad Civilného sporového poriadku jej tento nárok nepriznal.

7. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca a to iba okrem výroku I. ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku III. o trovách konania. Právne odôvodnil svoje odvolanie ust. § 365 ods. 1 písm. f), b) a h) CSP. Namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, že nesprávne procesným postupom znemožnil stranám, aby uskutočňovali patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a že vec nesprávne právne posúdil. Konštatoval, že žalobca doložil ako prílohu návrh na vydanie platobného rozkazu aj upozornenie predchodcu žalobcu týkajúce sa uplatnenia dlžnej časti úveru a podací hárok o jeho odoslaní, ktorý potvrdzuje odoslanie upozornenia žalovanému. To jednoznačne

potvrzuje splnenie podmienky vo vzťahu k možnosti platného postúpenia pohľadávky. Rovnako tak je v prípade doručovania zosplatňujúcej výzvy. Žalovaný svoj záväzok neplnil dlhší čas bezdôvodne ani voči postupcovi, teda pôvodnému veriteľovi ani postupníkovi terajšiemu žalobcovi. Preto nebolo žiadnym spôsobom ohrozené splnenie záväzku z dôvodu plnenia neoprávneného subjektu. Žalobca sa domnieva, že rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný a to z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, keď súd prvej inštancie bližšie nešpecifikoval ako dospel k svojmu záveru, nakoľko z predložených dôkazov nemohol vyvodiť záver ku ktorému dospel. V tejto súvislosti poukázal na názor občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu v SR zo dňa 03.12.2015 uverejneného v zbierke stanovisk Najvyššieho súdu SR pod 1/2016, z ktorého citoval. Zároveň citoval aj rozhodnutia Najvyššieho súdu R 111/1998 a 6 Sžh/1/2009 čo do nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Ďalej žalobca uviedol, že pokiaľ by aj dôkaz a to upozornenie predchodcu žalobcu týkajúce sa uplatnenie dlžnej časti úveru a podací hárok o jeho odoslaní boli postačujúce pre dôjdenie prejavu vôle doporučeným listom ako tomu bolo v prípade zasielania upozornenia na splatenie dlžnej časti pohľadávky. V Nemecku ale aj na Slovensku platí, že ak doporučený list nie je možné doručiť z dôvodu nezastihnutia adresáta, alebo oprávneného prijímateľa, poštový doručovateľ zanechá písomné oznámenie o jeho uložení na pošte. Poukázal na to, že k otázke doručovania doporučených listov sa vyjadrovala aj BGH. V prejednávacom prípade bolo sporné kedy sa považuje doporučený list za dôjdený. Súdny dvor sa rozhodoval medzi dvoma momentmi či je to už v momente kedy doručovateľ z dôvodu, že nezastihol adresáta v prvý deň doručenia na mieste doručenia zanechal oznamovací lístok, alebo až vtedy keď si adresát vyzdvihne zásielku na pošte. Čo sa týka dôjdenia sa nakoniec možno prikloniť k názoru a záveru, že dôjdenie nastane keď možno za normálnych okolností očakávať vyzdvihnutie zásielky na pošte čo je najbližší pracovný deň. V slovenských podmienkach je možno aplikovať na termín a výklad pojmu dôjdenia práve tento záver. Žalobca poukázal aj na obdobný názor Českého Najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 26Cdo/864/2004. Žalobca má za to, že bola splnená podmienka dôjdenia tohto právneho úkonu žalovanému. Zároveň citoval z uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/216/2018 zo dňa 09.10.2018, ktorý sa priklonil na stranu žalobcu v obdobnom prípade a zaujal k danej problematike stanovisko, ktoré ďalej v odvolaní žalobca podrobne prezentoval. Tvrdenia žalobcu o doručovaní zásielky možno podporiť závermi rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, kde je zrejmé, že zásielka bola doručovaná na poslednú známu adresu žalovaného. Rovnako žalobca poukázal na znenie všeobecných obchodných podmienok účinných v čase uzavretia zmluvy v ktorej si žalobca uplatnil svoj nárok je jednoznačne uvedené kedy sa zásielka považuje za doručенú. Z uvedeného vyplýva, že zásielka sa považuje za doručенú pri doručovaní písomnosti v poštovom styku v tuzemsku tretí deň a v cudzine siedmy deň po ich odoslaní ak nie je preukázaný skorší termín doručenia a to aj vtedy ak sa adresát o tejto skutočnosti nedozvie, lebo zásielka sa vráti ako nedoručená pokiaľ nie je dohodnuté inak. Banka zasiela písomnosti v poštovom styku vo forme obvyčajnej listovej zásielky. Ak by sa konajúci súd nestotožnil ani s uvedeným citovým ustanovením, ktoré však žalobca považuje za platné a v súlade s platnou právnou úpravou možno aplikovať zákonný spôsob formy dôjdenia zásielky žalovanému. Žalobca sa zároveň s právnou argumentáciou konajúceho súdu, ktorý konštatoval nesplnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách absolútne nestotožňuje a výklad uvedených ustanovení Zákona o bankách považuje za v rozpore s doktrínovým výkladom predmetného ustanovenia. Zákonnými predpokladmi postúpenia pohľadávky v súlade s týmto ustanovením sú: a) písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil, b) nepretržité viac než 90dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Zákon nevyžaduje dve rozličné písomné výzvy veriteľa ako to uvádza konajúci súd vo svojom odôvodnení. Právny poriadok Slovenskej republiky v žiadnom ustanovení nevyžaduje a teda ani zákon o bankách nepredpokladá, aby bol dlžník explicitne listom veriteľa oboznamovaný s právom na postúpenie pohľadávky. Toto právo vyplýva priamo zo zákona o bankách a oboznamovanie klienta s ním nie je povinnosťou veriteľa. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 28.03.2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017 z ktorého citoval. Žalobca má preto za to, že boli splnené všetky zákonom vyžadované predpoklady vyplývajúce z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách pre postúpenie pohľadávky. Žalovanej bolo dňa 03.03.2016 zaslané upozornenie- výzva na splatenie dlžnej časti úveru, kde ju právny predchodca veriteľa v právach veriteľa Poštová banka a.s. upozorňujú, že pohľadávka vyplývajúca zo zmluvy o úvere č. 1460205153 je viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 843,05 Eur. Pozostáva z omeškanej splátky vo výške 830,10 Eur a poplatkov vo výške 12,95 Eur. Následne dňa 31.03.2016 bola žalovanej zaslaná výzva na úhradu dlžnej sumy, ktorou právny predchodca veriteľa v právach veriteľa Poštová banka, a.s. vyhlásil pohľadávku predčasne splatnou v celom rozsahu. Predmetné upozornenia ako aj výzva boli žalovanej zaslané na adresu - R. A. XX, XXX XX E. XX na ktorej sa v tom čase

zdržiavala a ktorú po telefonickom rozhovore uviedla ako kontaktnú (bod 4.3 obchodných podmienok). Aj z podpisu predmetnej zmluvy vyplýva, že bola uzatvorená v Bratislave kde sa žalovaná zdržiavala. Uvedenie trvalého bydliska v zmluve nemožno považovať bez ďalšieho za adresu na doručovanie. Predchodca žalobcu doručoval listinné dôkazy na adresu, ktorú žalovaná uviedla. Žalovaná nepoprela žeby jej vyššie uvedené listy neboli doručené. Teda nerozporovala, tvrdenie uvedené v konaní zo strany žalobcu. Až následne v roku 2017 po telefonickom rozhovore, ktorý sa uskutočnil dňa 11.12.2017 žalovaná uviedla, že z dôvodu straty zamestnania bola nútená zmeniť adresu pobytu. Ako kontaktnú adresu uviedla V. XX/X, XXX XX Š., teda aktuálnou sa stala adresa uvedená v samotnej zmluve. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil skutkové tvrdenia žalobcu. V tejto súvislosti poukázal žalobca na ust. § 150 a 151 CSP. Žalovaný skutkové tvrdenia žalobcu, že mu neboli doručené listiny, ktoré boli predpokladom pre splnenie podmienok zosplatenia nepoprel. Ak skutkové tvrdenia druhá procesná strana nepoprie, súd je viazaný domnienkou pravdivosti skutkového tvrdenia procesnej strany. Pritom ani v spotrebiteľskom spore nie je spotrebiteľ ako procesná strana zbavený povinností popretia skutkových tvrdení. V danom prípade je súd viazaný domnienkou pravdivosti skutkového tvrdenia o tom, že uvedené listiny boli žalovanej doručené. Žalobca preukázal súdu riadne doručovanie predmetných listín, pričom žalovaná túto skutočnosť nepoprela hoci bola oprávnená vyjadriť sa k žalobe. Neexistujú pritom žiadne iné dôvodné pochybnosti o tom, že toto skutkové tvrdenie je nepravdivé. Súd porušil právo žalobcu na spravodlivý proces. Vzhľadom na uvedené navrhol žalobca, aby odvolací súd v napadnutej časti rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo aby rozsudok zmenil v napadnutej časti tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie a zaviazže žalovaného na náhradu trov aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

8. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu v napadnutej časti nevyjadрила.

9. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v napadnutej časti t.j. okrem výroku I. o zastavení konania v časti 753,19 Eur v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a centrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuly a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 11.06.2021 a zistil, že odvolanie žalobcu v napadnutej časti nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určenie rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania a súčasne stanoví medze v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Po preskúmaní rozsudku v jeho napadnutej časti ako aj celého obsahu spisu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. Žalobca v odvolaní namieta nesprávne právne posúdenie veci. K tomu odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nim vtedy, ak súd nepoužil správny predpis t.j. náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v predmetnom konaní však nejde. Súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne predpisy na zistený skutkový stav.

12. Žalobca zároveň namietal, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Teda je nepreskúmateľné. K tomu odvolací súd uvádza, že Ústavný súd SR v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17.03.2016).

13. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovanou dňa 30.07.2014 zmluvu o úvere, podľa ktorej Poštová banka, a.s., poskytla žalovanej úver vo výške 10 000 Eur pri úrokovej sadzbe 3 % ročne s tým, že žalovaná je povinná za podmienok uvedených v zmluve poskytnutý úver splatiť, platiť úroky a plniť ďalšie podmienky dohodnuté v úverovej zmluve. Dátum 1. splátky bol dohodnutý do 15.8.2014, dátum každej ďalšej splátky k 15. dňu v mesiaci, mesačná splátka 107,10 Eur, bola dohodnutá RPMN a celková výška nákladov za poskytnutý úver bola 11.564,19 Eur. Výzvou zo dňa 03.03.2016 vyzvala Poštová banka, a.s., žalovanú, na splatenie dlžnej časti úveru, pretože neuhradila svoje záväzky voči Poštovej banke. Zároveň bola upozornená, že ak do 15 dní neuhradí omeškanú splátku, banka bude oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný. Uvedenú výzvu doručoval právny predchodca žalobcu na adresu G. Š., R. A. XX XXX XX E. XX. K úhrade dlhu nedošlo, preto Poštová banka, a.s. k 29.03.2016 vyhlásila úverovú pohľadávku predčasne splatnou v celom rozsahu. K tomuto dňu predstavovala pohľadávka sumu vo výške 10 598,05 Eur podľa vyčíslenia veriteľa. Aj toto podanie bolo doručované G. Š. na rovnakú, vyššie uvedenú adresu. Bolo zistené, že zosplatnenú pohľadávku zmluvou o postúpení pohľadávok previedla postupne Poštová banka, a. s., na ďalší subjekt. V súčasnosti na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 6.8.2018 žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu.

14. Odvolací súd plne súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že dôkazná povinnosť splnenia podmienok o postúpení pohľadávky v zmysle ust. 92 ods. 8 Zákona č. 483/2011 Z. z. o bankách je na žalobcovi. Zároveň i s konštatovaním v bode 25 odôvodnenia, ktorý uvádza, že v danom prípade čo do splnenia zákonných podmienok neunesol žalobca dôkazné bremeno. Žalobca skutočne nepreukázal, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Nepreukázal, že k zosplatneniu pohľadávky došlo riadne, teda, že jeho právny predchodca riadne žalovanú na úhradu presne vyčísleného nedoplatku vyzval. Zároveň po zosplatnení dlhu žalobca nepreukázal, že Poštová banka a.s. si splnila svoju povinnosť na výzvu o úhradu nedoplatku pred prvým postúpením pohľadávky. Aj napriek výzve zo strany súdu prvej inštancie nebol predložený doklad o doručení tejto výzvy na úhradu dlžnej sumy do vlastných rúk žalovanej, čím došlo zo strany právneho predchodcu žalobcu k nedodržaniu lehôt uvedených v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd plne súhlasí s názorom súdu prvej inštancie prezentovaným v bode 27 odôvodnenia, že spotrebiteľská zmluva musí byť bez výnimky uzatvorená písomne. Z toho vyplýva, že písomnú formu si vyžaduje aj následná komunikácia zo strany veriteľa vo vzťahu k spotrebiteľovi. Platný doklad o doručení upozornenia- výzvy z 03.03.2016 žalobca nepredložil. Odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že na splnenie zákonných podmienok telefonický rozhovor účastníkov tohto vzťahu nepostačuje. Možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že na základe uvedeného nedošlo k platnému postúpeniu úveru zmluvou o postúpení pohľadávky na terajšieho žalobcu. Skutočne zákon o bankách tak ako to uvádza súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku lex specialis. Preto v prípade ak ide o postúpenie pohľadávky bankou platia primárne ustanovenia lex specialis pred všeobecnou úpravou v Občianskom zákonníku. Podmienky platného postúpenia pohľadávky z bankového úveru musia byť splnené k momentu postúpenia pohľadávky. A aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z bankového úveru musia byť tieto podmienky splnené kumulatívne. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28.03.2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017 z ktorého vyplýva, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách za splnenie ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu sú z povahy veci podmienkami bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

15. Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky. Súd prvej inštancie riadne odôvodnil prečo neakceptoval výzvy, ktoré bolki zasielané žalovanej na adresu do E.. Odvolací súd má za to, že v danom prípade nemožno akceptovať tvrdenie žalobcu, že adresu na doručovanie oznámila žalovaná telefonicky. Žiaden dôkaz k tomu žalobca nepredložil. Jeho povinnosťou bolo doručovať výzvy na adresu tak, ako sú uvedené v zmluve, prípadne na inú adresu pokiaľ by to bolo dohodnuté medzi stranami sporu písomne. I z výpovede žalovanej na pojednávaní vyplýva, že zmluvy posielala právnenému predchodcovi žalobcu

písomne i doposiaľ. Odvolací súd súhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, že žalobca nie je v danom prípade aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby pre neunesenie dôkazného bremena o splnení všetkých podmienok platného postúpenia pohľadávky z Poštovej banky a.s. tak ako to vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 2 Zákona o bankách.

16. Súd prvej inštancie preto správne žalobu v napadnutej časti zamietol a správne rozhodol i o trovách konania. Odvolací súd k námietke žalobcu, že bolo porušené právo na spravodlivý proces uvádza, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

17. Preto odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil rozsudok napadnutej časti t.j. okrem výroku I. o zastavení konania v časti 753,19 Eur ako vec správny.

18. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Neúspešný žalobca nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo a úspešnej žalovanej preukázateľne zo spisu žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú. Trovy odvolacieho konania neuplatnila. Preto odvolací súd akceptujúc zásadu hospodárnosti vyslovil, že náhradu trov odvolacieho konania stranám nepriznáva.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).